

Kobiecość ubrana do naga

Rzeźba kobiety autorstwa Leszka Mądzika

Z Leszkiem Mądzikiem o jego pomysły na wystawę „W stronę Schulza” w Muzeum Narodowym w Kielcach rozmawia Sylwia Hejno

Powiedział Pan, że jest zadowolony z zaprojektowanych aranżacji. Chyba nieczęsto mówi Pan coś takiego.

To pewien ogólnik. Miałem przecucie, że dotknąłem czegoś, co jest w istocie myślenia Brunona Schulza. Ta ekspozycja jest bardziej „dzianiem się”, ponieważ daje możliwość konfrontowania różnych przestrzeni. Przygotowując to czułem się bardziej widzmem i się temu poddałem.

To ostatnia część szulcowskiego tryptyku po „Drohobyczu bez Schulza” i „W kręgu Schulza”. Czym się wyróżnia?

Tutaj po raz pierwszy pojawiła się przestrzeń, którą można by nazwać pokojami pamięci – można swobodnie przechadzać się od pomieszczenia do pomieszczenia, to jest zupełnie inny rodzaj dramaturgii niż na typowej wystawie.

Zaprasza Pan widzów na spacer?

Stworzyłem widzowi rodzaj dziwnego tunelu, po którym może wędrować. Chodzi po lustrzanej tafli, która stwarza wrażenie świata zwielokrotnionego. W lustrze dostrzegamy to, co jest nad nim. Powstaje złudzenie, że Schulz jest z nami. Lustro imituje niesamowitą głębię.

Leszek Mądzik

Idąc tym traktem, który jest przestrzenią bez końca, widz zagląda do poszczególnych „psychicznych” pokoi Schulza.

Co w nich widzi?

Relacje pisarza z kobietami. To mnie najbardziej zaabsorbowało w ekspozycji – jego marzenie i tęsknota za kobietami, sprowadzone do parteru. To było, sądzę, wyraźniejsze od tego, co mogłaby przynieść rzeczywistość. Można zauważyć u niego bardzo częsty motyw mycia kobiecych stóp. Poprzez to ujawnia się i pewien masochizm, lęk

i kompleks względem kobiety. To wszystko jest w Schulzu bardzo silne, nie można tego sprowadzić do biologii – tutaj chodzi o wymiar tęsknoty – marzenia.

Kobiety w „Księżce bałwochwalczej” są demoniczne, władcze. Można odnieść wrażenie, że Pan inspirował się „Traktatem o manekinach”.

Można w ten sposób to odczytać. Przy niewielkim wzroście Schulza ta demoniczność jest czymś, co go przytłaczało i ogarniało całego. Zanim się zabrałem do pracy przejrzałem większość jego rysunków. Całowanie kobiety w ręce, w stopy, w nogi, mycie ich jest bardzo znamienne. Podobnie jak nagość skryta za tytułami, np. „U krawca”, gdzie obok manekina znajduje się naga kobieta i krawiec próbuje ubrać ją w swojej wyobraźni. To pewien fenomen, bo zazwyczaj jest odwrotnie. Według mnie, krawiec ubiera tę kobietę w swoje wyobrażenie erogennego kostiumu.

Bruno Schulz i wielokulturowość

● „W stronę Schulza”, Rynek 3, Kamienica pod Trzema Herbami, Kielce, 3 lipca - 13 września. W wystawie, która wędruje po Polsce biorą udział prace artystów różnych pokoleń i kręgów kulturowych. Punktem wyjścia dla nich była twórczość autora „Sklepow cynamonowych”. Można zobaczyć m.in. kadry

z „Kafki” Piotra Dumala, obrazy Igora Mitoraja, Edwarda Dwurnika, Franciszka Starowieyskiego, Klejstuta Bereźnickiego, rysunki Janusza Kapusty, zdjęcia scenografii Alana Starskiego. Wystawa jest wstępem do stworzenia Muzeum Dialogu Kultur, oddziału Muzeum Narodowego w Kielcach.